

TẬP 14
HỒI 139

Thương Tâm Nhân

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông tổng đường.

Đại Vu sư qua đời, đến nay đã được ba ngày, Thanh Long cử người đem thi hài lão nhân hỏa táng, tro cốt đựng vào trong hũ. Giờ đây, cái hũ xanh nhỏ này đã được đặt an tĩnh trên bàn bên cạnh hũ.

Thanh Long nhìn cái hũ nhỏ một lúc lâu, khẽ than một tiếng, ánh mắt dời đi. Ba ngày nay, việc lớn nhỏ trong Quỷ Vương Tông, đều do Thanh Long cùng U Cơ thay mặt xử lý, sau biến cố ba ngày trước, Quỷ Vương và Quỷ Lệ rút vào phòng riêng, đến giờ vẫn chưa ra.

Thanh Long còn nhớ rõ, ba ngày trước, sau tiếng thạch môn "kèn kẹt", nặng nề chậm chậm mở ra ấy, hai nam nhân từ trong đó đi ra, hai nam tử mà phóng mắt nhìn khắp thiên hạ chẳng hề sợ sệt điều gì, bỗng đều như mất hồn, thần tình hoảng hốt lẫn đau thương.

Rồi Quỷ Vương trầm giọng nói một câu: "Trong vòng ba ngày, đừng ai quấy rầy ta!", nói xong, lập tức đi thẳng về phòng ngủ, chưa hề bước ra.

Còn Quỷ Lệ, cả người lạc mất hồn phách, chẳng nói một chữ nào, cầm đầu mà đi, đột nhiên đâm sầm vào vách tường đá cứng rắn, trên trán máu tươi chảy ròng ròng. Nhưng hũ dường như chẳng hay biết gì, từ từ quay người, chân lão đảo, đi về phòng mình.

Bị tình cảnh của Quỷ Lệ đập vào mặt, mọi người kỳ thực phần lớn đã đoán được kết quả, nhưng sau khi họ nhìn vào trong cửa đá, máu tươi lai láng khắp mặt đất, Đại Vu sư vẫn ngồi ngay ngắn giữa vũng máu, gục đầu chết, cảnh tượng thê lệ thảm thương, thật là nhìn mà kinh sợ. Nhưng Bích Dao vẫn nằm yên như cũ trên hàn băng thạch đài, khuôn mặt an tường và tươi tắn vẫn lạnh lẽo như lúc trước, Hợp Hoan Linh trong tay nàng đang mờ mờ phát ra kim sắc quang mang.

Bên cạnh vang lên tiếng chân, làm gián đoạn tư tưởng của Thanh Long, hũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân hình U Cơ như u linh trôi đến, đứng cạnh hũ, không trực

tiếp nhìn Thanh Long, mà hướng về căn phòng phía sau lưng hắn, hạ giọng hỏi: "Ông chủ vẫn chưa ra sao?"

Thanh Long chậm chậm lắc đầu, đáp khẽ: "Ba ngày rồi, vẫn chưa thấy tăm hơi."

U Cơ lặng yên không nói, mạng đen che mặt khẽ động.

Tuy không đích thân tận mắt nhìn thấy hiện trường, nhưng hai người bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng được đau thương trong đó.

Thế gian này không có gì tuyệt vọng mà làm người ta đau khổ hơn là vừa mới nhìn thấy lại hy vọng, thậm chí vào lúc hy vọng ấy ở ngay trước mắt, người ta lại chìm vào tuyệt vọng.

Chính lúc hai người nhìn nhau không nói, bỗng nhiên, từ phía cánh cửa sau lưng Thanh Long truyền đến một tiếng động nhẹ.

Cửa chậm chậm mở ra. Thanh Long và U Cơ giật mình, vội vàng quay người nhìn lại.

Cánh cửa gỗ thô sơ từ từ mở vào bên trong, khẽ phát ra âm thanh "kèn kẹt", mang theo mấy phần thương tang vài ngày trước, dường như nói lên đau khổ trong lòng chủ nhân.

Một bàn chân từ trong phòng nhè nhẹ bước ra. Hình dáng của Quỷ Vương từ từ xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thanh Long cùng U Cơ lặng lẽ nhìn, nam tử ấy bỗng như kẻ tách khỏi thế gian.

Ba ngày bạc tóc!

Tóc trên đầu Quỷ Vương, toàn bộ bỗng nhiên biến thành trắng như tuyết.

Giọng nói của Thanh Long, bỗng biến thành nghèn nghẹn, rít lại, ngay cả chính hắn nghe được cũng hoài nghi không biết thanh âm có phải của mình hay không:

"Ông... chủ, người khỏe... không?"

Quỷ Vương mấp máy môi, không nói, nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu lên hít thở thật sâu.

U Cơ phía sau mạng đen, đột nhiên thốt: "Ông chủ, người phải tự giữ gìn... sức khỏe." Nói chưa hết câu, chẳng hiểu vì sao, nàng đột nhiên nghĩ đến Bích Dao, thanh âm bỗng nghẹn ngào.

Quý Vương khẽ rung động bờ vai, nhưng bình phục lại rất nhanh, lúc y mở mắt ra, tuy vẻ thương tang đau khổ còn vương trên nét mặt, nhưng trong mắt, đã mờ mờ ẩn chứa ánh sáng.

Phảng phất như mục quang đã nhìn thấu thế sự thương tang.

"Bây giờ trông ta già đi nhiều rồi!" Y bỗng thốt lên một câu, khóe miệng chuyển động, thoáng một nét cười nhẹ, có lẽ trong ấy, chất chứa đầy đau khổ.

Thanh Long cùng U Cơ cúi đầu, không nỡ nhìn nam tử ấy.

Quý Vương lại hít thật sâu, thở ra một hơi từ lồng ngực, ánh mắt chuyển động, chốc lát dừng lại trên cái bàn bên cạnh Thanh Long, nơi có cái hũ sành nhỏ màu xanh ấy. "Trong này là..." y chậm chậm hỏi.

Thanh Long tiến lên trước một bước, nâng cái hũ nhỏ lên, đưa cho Quý Vương, nói: "Sau khi Đại Vu sư qua đời, thuộc hạ lớn mật làm chủ, đem thi thể lão nhân gia hỏa táng, đây chính là tro cốt của người."

Quý Vương lặng lẽ nhận lấy chiếc hũ nhỏ từ Thanh Long, tay mân mê một lúc, khẽ thở dài, nói: "Vị Đại Vu sư này tuy chưa cứu được Dao nhi, nhưng với thân thể bạc nhược, chẳng quản hao tận nguyên khí, đem hồn phách Dao nhi thu về, dù đến cuối cùng chỉ còn thiếu một chút nữa, nhưng vẫn thực là đại ân nhân của chúng ta."

Y đưa chiếc hũ lại cho Thanh Long, nói: "Người chuẩn bị theo trọng lễ của Thánh Giáo ta, cung kính mang Đại Vu sư về Nam Cương."

Thanh Long nhận lại chiếc hũ, gật đầu đáp: "Rõ."

Quý Vương trầm mặc giây lát, thốt: "Còn Quý Lệ, hấn thế nào rồi?"

Thanh Long hơi ngấp ngừng, U Cơ bên cạnh đã nói: "Từ sau khi ra khỏi hàn băng thạch thất, hấn dường như suy sụp hoàn toàn, như người mất hồn, đi thẳng một mạch về phòng riêng, vẫn chưa thấy trở ra." Nói đến đây, nàng ngừng lại một chút, hạ giọng tiếp: "Cho đến hôm nay, đã là ba ngày rồi!"

Sắc mặt Quý Vương buồn bã, từ từ chấp hai tay ra sau, lát sau trầm giọng than: "Chuyện thương tâm mười năm, tưởng như mới một đêm! Nào, đi thôi, chúng ta đến xem hấn."

Nói xong, y thông thả chấp tay cất bước, Thanh Long và U Cơ nhìn nhau, lặng lẽ theo sau.

Nhìn từ phía sau, Quý Vương đầu bạc trắng, dáng vẻ buồn bã lạ thường.

Phòng Quỷ Lệ ở khá xa nơi ở của Quỷ Vương, nhưng lại rất gần hàn băng thạch thất của Bích Dao. Đó là vì lúc trước Quỷ Vương không muốn càng thêm đau lòng, nên đưa con gái đến thạch thất này, nhưng Quỷ Lệ ở tại Hồ Kỳ Sơn, gần như mỗi ngày đều đến thăm Bích Dao.

Lúc ba người xuyên qua lối mòn dần dần tiếp cận phòng riêng của Quỷ Lệ, Thanh Long và U Cơ đi phía sau phát hiện thân thể Quỷ Vương rõ ràng có một chút kỳ lạ, chẳng biết có phải lý do là nơi này cũng gần chốn thương tâm ấy.

Nhưng bọn họ chẳng ai nói câu nào.

Cuối cùng cũng đến bên ngoài thạch môn cô độc, nơi Quỷ Lệ cư trú, chung quanh chẳng có ai, hẳn trước giờ thích ở một mình. Xa xa ngoài cửa phòng, có một đệ tử Quỷ Vương Tông đứng canh.

Quỷ Vương bước tới trước, mở thạch môn tiến vào, lập tức kinh ngạc. Thanh Long và U Cơ cũng phát hiện có gì không ổn, tiến đến xem thử, chỉ thấy phòng trống không, chẳng có bóng dáng Quỷ Lệ, cả Tiểu Hôi cũng biến mất. Đồ đạc trong phòng như thường, chẳng có dấu vết sử dụng, chỉ mỗi giường ngủ là có một chút bừa bộn.

Thanh Long nhíu mày, quay người bước ra gọi một tiếng, đệ tử Quỷ Vương Tông đứng ngoài cửa liền chạy đến, quỳ trước mặt Quỷ Vương hành lễ: "Bái kiến tông chủ!"

Quỷ Vương quay đầu lại, Thanh Long ở bên cạnh nhẹ giọng thốt: "Thuộc hạ mấy ngày nay ngoài việc xử lý công việc trong môn phái, còn thì đều đợi trước cửa phòng tông chủ, nên nơi đây giao cho mấy đệ tử này canh phòng."

Quỷ Vương khẽ gật đầu, quay mặt đối diện với tên đệ tử Quỷ Vương Tông, hỏi: "Phó tông chủ đi đâu?"

Tên đệ tử Quỷ Vương Tông hiển nhiên đối với Quỷ Vương cực kỳ kính sợ, nên thanh âm lúc nói hơi run run, đáp: "Hồi bẩm, bẩm tông chủ, Phó tông chủ nhốt mình trong phòng ba đêm, chẳng động tĩnh gì. Sáng nay, ngay khi thuộc hạ lo lắng, ngài đột nhiên đem theo con khỉ xám bước ra, lập tức rời khỏi nơi đây."

Quỷ Vương ngạc nhiên, nhíu mày hỏi: "Y đi đâu vậy?"

Tên đệ tử chấp tay nói: "Đệ tử liền theo xem Phó tông chủ, chỉ thấy ngài rời khỏi núi, lập tức phá không bay đi, đệ tử nhìn thần sắc ngài rất đáng sợ, cũng không dám vượt lên hỏi, chỉ biết trở lại nơi đây đợi xem..."

Thanh Long mặt thoáng sắc giận, Quỷ Vương trước mặt bỗng "à" lên một tiếng, bước tới mấy bước, cầm lên một bức thư niêm kín ở đầu giường, liếc mắt qua, rồi đưa cho Thanh Long, nói: "Là gửi cho người đó."

Thanh Long hơi ngạc nhiên, tiếp lấy xem qua, quả nhiên của Quỷ Lệ gửi cho mình, cảm thấy kỳ lạ, liếc mắt nhìn qua Quỷ Vương. Nhưng Quỷ Vương chẳng biểu lộ thái độ gì, nhìn về hướng khác, Thanh Long nhú mày, mở thư ra đọc.

Thư không dài, hần xem 1 lát đã xong, nhưng sắc diện hơi trầm xuống, khẽ bẩm: "Tông chủ."

Quỷ Vương chậm chậm thốt: "Thế nào?"

Thanh Long thưa: "Trong thư Phó tông chủ giao cho thuộc hạ khổ cực một chuyến đem tro cốt của Đại Vu sư về Nam Cương Miêu tộc Thất Lý Đồng."

Quỷ Vương nhè nhẹ lắc đầu, đột nhiên than một tiếng, nói: "Được rồi, được rồi!"

Thanh Long ngạc nhiên, Quỷ Vương quay đầu nói với tên Quỷ Vương Tông đệ tử: "Người lui được rồi!"

Tên đệ tử ấy như được đại xá, kính cẩn dập đầu ba lần, lập tức lui ra.

Thanh Long nhìn Quỷ Vương, nói: "Tông chủ, còn Quỷ Lệ?"

Quỷ Vương quét mắt nhìn qua căn phòng trống không, trong mắt ánh lên vẻ buồn man mác, một lúc lâu sau quay người, cũng chẳng gọi Thanh Long, U Cơ, lặng lẽ bước đi, từ sau lưng y, ảm đạm truyền lại một thanh âm trầm trầm:

"Cùng là kẻ đau lòng cả thôi..."

oOo

Nam Cương, Phần Hương Cốc.

Chính đạo đại phái này trải qua biến cố không ngừng mấy ngày qua, hôm nay lại có một tin tức chấn động lòng người, chốc lát đã truyền đi khắp sơn cốc. Từ "Thiên Hương Cu" sâu trong Phần Hương Cốc nổi lên bảy hồi trống, vang dội xa gần, báo hiệu Cốc chủ Phần Hương Cốc Vân Dịch Lam bế quan đã lâu sẽ xuất quan hôm nay.

Đệ tử Phần Hương Cốc tấp nập tụ tại chánh điện Phần Hương Cốc, "Sơn Hà Điện", chẳng ai dám chậm trễ, mấy người Lữ Thuận đứng trước, Lý Tuân cùng đám đệ tử sắp hàng phía sau, ngay ngắn trước điện, kiên nhẫn chờ đợi.

Điều lạ làm mọi người chú ý trong đám đông là nữ tử đứng cạnh Lý Tuân, chính là Yến Hồng. Cách đây không lâu, vào hôm Cửu Vĩ Thiên Hồ trốn khỏi Huyền Hỏa Đàm, trong lúc hỗn loạn, Thượng Quan Sách nhận ra Yến Hồng là giả mạo, sau đó quả nhiên

chứng minh do Kim Bình Nhi của Ma giáo Hợp Hoan Phái cải trang, nhưng Yến Hồng thật thì đến ba ngày trước mới phát hiện dưới hầm tại một căn phòng trong Phần Hương Cốc.

Cũng chẳng biết ngày đó Kim Bình Nhân sử dụng thuật pháp quỷ dị nào bắt giữ được Yến Hồng, đem giấu tại nơi ấy. Mấy ngày đó người Phần Hương Cốc toàn lực sục sạo, tìm kiếm khắp các ngọn núi lớn nhỏ xung quanh, chỉ là không chú ý các phòng trong cốc. Mới ba ngày trước, do trong cốc thiếu một vị thuốc, một đệ tử xuống hầm chứa thuốc ấy để tìm, mới phát hiện Yến Hồng, nếu không cũng chẳng biết nữ tử đáng thương phải đợi dưới hầm bao lâu nữa.

Qua vài ngày chịu đựng, thần sắc Yến Hồng đã tiêu tụy đi nhiều, nhưng mọi người lúc này cũng không còn tâm trí để ý đến nàng nữa, mọi con mắt dồn về cửa hông của chính điện, theo lệ cũ, Vân Dịch Lam sau khi xuất quan sẽ từ nơi ấy đi ra gặp mọi người.

Đứng phía trước là Thượng Quan Sách, vẫn toàn thân y phục màu đen, thần thái ung dung, nhưng chúng nhân không thể phát hiện sâu trong mắt y mờ mờ lóe lên một ánh nhìn kỳ lạ.

Với y mà nói, mấy năm nay cốc chủ sư huynh Vân Dịch Lam mỗi lần gặp y, đều ngồi cách một tấm bình phong, nhưng lúc nói thì có khí mà không lực, hơn nữa gần đây ngày càng già đi, lúc đầu y chẳng dám tin, nhưng cuối cùng, trong lòng y cũng dần dần cho rằng vị sư huynh luôn ở trên đầu mình này có gì không ổn.

Chẳng ngờ hôm nay "Thiên Hương cư" trống vang như sấm, Vân Dịch Lam đột nhiên xuất quan, làm y kinh ngạc lặng người!

Không hiểu sư huynh dùng danh nghĩa bề quan tu luyện thuật pháp để che giấu điều gì? Trong lòng Thượng Quan Sách chẳng thể không lo lắng, rối loạn không ngừng.

Phía sau Thượng Quan Sách, đứng đầu là đại đệ tử trẻ tuổi Lý Tuân, trong mắt không giấu được vẻ hưng phấn. Từ trước đến giờ, hắn vẫn là đệ tử đặc ý nhất của Vân Dịch Lam, ở Phần Hương Cốc chẳng khác gì con cưng của trời. Nhưng mấy năm trước Vân Dịch Lam đột nhiên bề quan, là việc chẳng ai dự liệu được, từ đó chẳng gặp mọi người.

Tuy vậy Lý Tuân được Vân Dịch Lam đối xử đặc biệt, cùng với sư thúc Thượng Quan Sách là hai người duy nhất ở Phần Hương Cốc có thể gặp Vân Dịch Lam, nhưng không biết có phải vì Vân Dịch Lam thấy Lý Tuân tuổi còn trẻ, đạo hạnh chưa đủ, nên đại sự trong Phần Hương Cốc giao cho Thượng Quan Sách chủ trì, như vậy vô hình chung, địa vị Lý Tuân bị hạ xuống không ít.

Nhưng hôm nay Vân Dịch Lam chính thức xuất quan, tình hình tự nhiên có biến đổi lớn, hẳn là đệ tử được đương kim cốc chủ yêu nhất, là nhân tuyển duy nhất cho vị trí cốc chủ tương lai, do đó tự nhiên vị thế không còn như cũ. Quan trọng hơn là ngày hôm qua, cũng chính là trước khi Vân Dịch Lam xuất quan một ngày, hẳn đã được Vân Dịch Lam bí mật cho tiếp kiến, biết trước rằng ân sư sẽ xuất quan.

Sau khi ân sư xuất quan, một nguyện vọng hẳn ấp ủ bấy lâu cuối cùng sẽ có khả năng đạt được. Chỉ nghĩ đến đó, khuôn mặt anh tuấn của Lý Tuân không giấu được sự hưng phấn trong lòng.

Thân hình Thượng Quan Sách hơi động, chậm chậm quay người lại, sư đệ trẻ tuổi đứng phía sau mặc dù cố gắng kiềm chế tình cảm, nhưng với tuổi tác lịch duyệt của hẳn không thể che giấu cảm xúc vui mừng lẫn hưng phấn, cũng chẳng thể qua được ánh mắt như chim ưng nhìn thấu thế tình của Thượng Quan Sách.

"Ha..." trong lòng y khẽ cười lạnh một tiếng, tự nhủ "Người trẻ tuổi, con đường người phải đi cũng chưa biết dài bao nhiêu!"

Đang lúc mọi người suy nghĩ vẫn vơ, bỗng tiếng trống rộn ràng, như từ trời cao bay xuống, vang lừng trong đại điện. Bọn người Thượng Quan Sách giật mình, chỉnh trang lại y phục, nhìn về phía cửa hông.

Chỉ thấy ánh hồng loáng lên, một bóng người từ từ hiện ra, toàn thân y phục đỏ như lửa, chính là trang phục trước giờ của cốc chủ Phần Hương Cốc, đại biểu tín ngưỡng của môn phái là Thượng Hỏa.

Không cảm thấy sức nóng của lửa, cũng không có ánh sáng lóa mắt, nhưng chẳng biết vì sao trước mặt mọi người lại một màu hồng, tuy vậy chẳng ai không có cảm giác một ngọn lửa đỏ hồng đột nhiên vụt đến.

Khi mọi người đã hồi thần, nhìn rõ nhân vật bên trong đạo hồng quang, ngay cả Thượng Quan Sách trước giờ ung dung trấn tĩnh, đều chẳng thể tin nổi hô lên một tiếng kinh ngạc.

Kể đến, chỉ thấy là một trung niên nam tử tối đa khoảng bốn mươi tuổi, mái tóc đỏ trên đầu sáng óng mà mềm mại, chẳng búi lên, để lòa xòa xuống vai, nhưng không có vẻ gì là buông thả phóng dăng.

Chúng nhân len lén nhìn nhau, Vân Dịch Lam mấy năm trước khi bế quan, mọi người đều nhớ rõ y đã là một lão nhân lồm khồm, trên đầu tóc bạc trắng, nhưng giờ đây nhìn kẻ này trẻ hơn Vân Dịch Lam khi trước chẳng biết bao nhiêu, hơn nữa da mặt sáng mịn màng, chẳng thấy một nếp nhăn nào.

Khuôn mặt kẻ này dần ra, lại rõ ràng là nét của Vân Dịch Lam, đặc biệt là Thượng Quan Sách, thời gian y ở cùng Vân Dịch Lam dài hơn bất kỳ ai, nên nhận ra rõ ràng đây là dáng dấp của Vân Dịch Lam lúc còn trẻ, nhưng nhìn dung nhan ấy, phong thái hơn hẳn lúc tráng niên, mọi người kinh ngạc đến nỗi chẳng nói nên lời.

Ngược lại, Vân Dịch Lam lại làm như không có chuyện gì, thông thả sải bước vào chính điện, trước mặt mọi người, mục quang lấp lánh hữu thần, quét mắt nhìn qua chúng nhân, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, thanh âm trái hẳn với vẻ già nua lúc ở trong thạch thất, trong trẻo dễ nghe, nói: "Thế nào, các người đều không nhận cốc chủ này à?"

Mọi người giật mình, Lý Tuân bình tĩnh trước tiên, vội vã quỳ xuống, cao giọng nói: "Đệ tử cung nghênh sư tôn xuất quan, chúc mừng sư tôn bế quan tu luyện chân pháp đại thành."

Mọi người lập tức tỉnh ngộ, lần lượt hành lễ, thần sắc kinh nghi trong mắt Thượng Quan Sách dần dần biến đi, y cũng cúi đầu hành lễ.

Vân Dịch Lam rõ ràng khí sắc không tồi, tâm tình cũng cực tốt, khoát tay nói: "Được rồi, được rồi, lâu không gặp mọi người, đứng dậy rồi nói."

Chúng nhân dạ một tiếng, lần lượt đứng dậy, Vân Dịch Lam mỉm cười nhìn chúng nhân, cuối cùng mục quang hướng về Thượng Quan Sách, cười nói: "Sư đệ, mấy năm nay nhờ đệ cai quản công việc vụn vặt trong cốc, mệt lắm không?"

Thượng Quan Sách lắc đầu, cũng mỉm cười nói: "Sư huynh không có mặt, thì đây là bốn phận của kẻ làm sư đệ, nhưng mấy ngày trước Huyền Hỏa Đàm phát sinh biến cố, đệ..."

Vân Dịch Lam bỗng nhiên cười lớn một tiếng, ngắt lời Thượng Quan Sách, nói: "Chuyện trước đây, sư đệ không cần để mãi trong lòng, tương lai còn phía trước, chúng ta tính kế lâu dài là được."

Trên mặt Thượng Quan Sách hơi thoáng qua nét phân vân, nhưng cũng không nói thêm, cúi đầu nói: "Vâng."

Vân Dịch Lam nhìn về phía những người có mặt, chỉ thấy trong mắt chúng nhân đầy vẻ tôn kính xen lẫn ngạc nhiên, rõ ràng dáng vẻ dường như cải lão hoàn đồng của mình làm chúng nhân thật sự kinh ngạc.

Nhưng y cũng chẳng giải thích nhiều, quay đầu hướng về phía Lý Tuân đứng bên cạnh, hỏi: "Gần đây trong cốc có việc gì không?"

Lý Tuân bước tới một bước, cung kính đáp: "Sáng nay, có thư của Thanh Vân Môn trưởng môn Đạo Huyền chân nhân từ Trung Thổ gửi đến, nói là phúc đáp bức thư mấy ngày trước của sư tôn."

Lúc hần nói, sắc mặt ung dung, nhưng Thượng Quan Sách đứng bên cạnh trên mặt hơi biến đổi, lúc Vân Dịch Lam bế quan, việc lớn trong Phần Hương Cốc đều cho y làm chủ. Thông tin qua lại với trưởng môn Thanh Vân Môn cũng là một việc quan trọng, y lại chẳng biết gì. Với bức thư hồi đáp đưa đến sáng nay, Lý Tuân chẳng hiểu sao giữa đường chặn lấy, lại không cho y biết, rõ ràng việc này do sư huynh Vân Dịch Lam cố ý không muốn vào tay y.

Thượng Quan Sách trong lòng hơi giận, nhưng trên mặt như chẳng có gì, nét biểu tình kỳ lạ khẽ thoáng qua.

Vân Dịch Lam gật gật đầu, tiếp lấy bức thư Lý Tuân trình lên, liếc mắt xem qua, chỉ thấy trên bì thư cẩn thận viết mấy chữ: "Thân gửi Phần Hương Cốc Vân Dịch Lam sư huynh."

Bên dưới lại viết: "Thanh Vân Môn Đạo Huyền bái hội."

Quả nhiên chính là nét bút của Thanh Vân Môn Đạo Huyền Chân nhân, Vân Dịch Lam mỉm cười, mở thư, lấy ra một tờ giấy mỏng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt thủy chung vẫn có nét cười nhẹ.

Xong rồi, y khẽ gật đầu, trầm ngâm một lát, cất thư vào trong người, đồng đặc nói với mọi người: "Hôm nay đến đây thôi, các người trở về chuẩn bị, không lâu nữa, ta sẽ dẫn đệ tử xuất sắc của Phần Hương Cốc tiến vào Trung Thổ, gặp các đạo hữu của hai phái Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự, cùng bàn đại kế thiên hạ."

Mọi người ngạc nhiên, Phần Hương Cốc tiến vào Trung Thổ với quy mô lớn, đã là chuyện cách đây lâu lắm rồi, không ngờ hôm nay ngay lúc cốc chủ xuất quan, lại đưa ra ngay mệnh lệnh quan trọng này. Nhưng Vân Dịch Lam trước giờ uy phong sâu nặng, mọi người ở Phần Hương Cốc cũng không nghĩ nhiều, xong lễ, chúng nhân lần lượt lui ra, về rậm rạp chuẩn bị, chỉ mỗi Lý Tuân được Vân Dịch Lam lưu lại.

Đợi mọi người đi hết, Sơn Hà điện chỉ còn lại mỗi hai sư đồ Vân Dịch Lam và Lý Tuân. Lý Tuân ở một mình với sư phụ, chẳng bó buộc như lúc có mọi người, cười nói: "Sư phụ, người rốt cục bế quan tu luyện pháp môn gì mà tác dụng thần kỳ như vậy?"

Vân Dịch Lam cười nói: "Đây là dị thuật của tổ sư Phần Hương Cốc ta truyền lại, đợi sau này đạo hạnh của người đủ, còn sợ ta không truyền cho người sao?"

Lý Tuân giật mình, nhưng thấy trong mắt Vân Dịch Lam tươi cười hòa ái, dường như có thâm ý, suy nghĩ thoáng qua, không giấu được niềm vui dâng trào, vội vàng quỳ xuống, nói: "Đa tạ sư phụ hậu ân, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của sư phụ."

Vân Dịch Lam cười đỡ Lý Tuân dậy, nhìn hẩn từ trên xuống dưới, khen: "Người căn cốt tinh kỳ, thực là nhân tài rất tốt cho việc tu đạo, nhưng ta xem người tuổi trẻ khí thịnh, còn vài phần nóng nảy, cần phải tự kiểm chế, nếu cứ tu tập cần cù như thế, có thể thành kỳ đại khí."

Lý Tuân gật đầu liên tục, đáp: "Đa tạ sư tôn chỉ điểm. Đúng rồi, sư phụ, người giữ con lại, có chuyện gì à?"

Vân Dịch Lam nhìn hẩn nói: "Không sai, sư phụ sai người vào Trung Thổ một phen trước."

Lý Tuân ngạc nhiên, hỏi: "Trung Thổ? Đi đâu vậy?"

Vân Dịch Lam từ từ thốt: "Thanh Vân Sơn. Đợi ta viết xong thư hồi đáp, người lập tức xuất phát, đem thư giao tận tay Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân."

Lý Tuân gật đầu đáp: "Dạ."

Vân Dịch Lam đi vào, được vài bước, lại nói: "Đạo Huyền chân nhân xem qua thư, nhiều khả năng sẽ lưu người lại Thanh Vân Sơn vài ngày, người không cần từ chối, cứ ở lại vài hôm, ta sẽ dẫn mọi người đến sau."

Lý Tuân gật đầu, như hơi cảm thấy không rõ, hỏi: "Sư phụ, người vào Trung Thổ nhanh như thế này, có chuyện gì khẩn cấp vậy?"

Vân Dịch Lam cười cười nói: "Còn không phải chuyện người nhờ ta đã lâu thì là gì!"

Lý Tuân giật mình, tức khắc trên mặt không giấu nổi vẻ hưng phấn, liền quỳ xuống, nói lớn: "Đa tạ sư phụ thành toàn."

Vân Dịch Lam lắc đầu cười nói: "Được rồi, được rồi, người về trước chuẩn bị đi, đợi khi cầm thư của ta, thì lập tức xuất phát ngay."

Lý Tuân vui mừng dạ một tiếng, hối hả đi khỏi.

Đợi đến khi thân hình đệ tử trẻ này biến mất, nụ cười trên mặt Vân Dịch Lam cũng dần dần lắng xuống, y quay về phương nam, hướng nhìn phía Thập Vạn Đại Sơn xa xa, lát sau, bỗng lạnh lùng cất tiếng:

"Nếu người xuất hiện, ta sẽ đem cả thiên hạ ra chống. Muốn mình ta gánh vác, ha ha, ta không khờ vậy đâu!"

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>